

givet en Samtale med den højtærede Forsvarsminister, under hvilken Ministeren bl. a. udtalte: „Men netop den Hærdning og Træning og den Opøvelse i Gymnastik og Idræt, som Soldaterne faar under deres Indkaldelse, hører jo til de Ting, som Socialdemokratiet ønsker bevaret, naar Hæren afskaffes, og som vi ønsker udvidet til obligatorisk at omfatte alle sunde og normale unge Mennesker“. Ud fra dette Standpunkt tror jeg, der er Mulighed for et Samarbejde, i hvert Fald med Hæren, thi Hærens Befalingsmænd ønsker intet hellere end at kunne virke opdragende paa de unge, og det ikke alene i fysisk, men ogsaa i aandelig Henseende, og de vil med Glæde se en saadan Uddannelse blive udvidet til at omfatte hele den værnepligtige Ungdom, og lad mig tilføje, at Hærens Befalingsmænd staar rustet til at tage en saadan Opdragergerning op. Indenfor de Rammer, som Hærløven af 1922 giver, arbejdes der allerede nu i den Retning. Med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg citere Uddannelsesprogrammernes Artikel 1, der lyder saaledes: „Hovedformaalet med Fredsuddannelsen ved Hæren er at gøre Soldaten skikket til at udfylde sin Plads i Krigstid. Samtidig maa det have for Øje, at Hæren under Uddannelsen af de værnepligtige bør virke opdragende paa Landets Ungdom og give den en Paavirkning i aandelig og moralsk Henseende, der ogsaa rent samfundsmæssigt set er til Gavn for Land og Folk“. Indenfor Landstormen har det været muligt at lade dette opdragende Moment træde stærkere frem, idet der baade civile og militære Lærere virker sammen mod det samme Maal, og jeg tror at turde sige, at det sker paa en saadan Maade, at det har vakt almindelig Beundring ogsaa indenfor den Lejr, der ikke har noget tilovers for Militærvæsenet. At en saadan Opdragelse af Ungdommen er til Gavn for Land og Folk, er vist hævet over enhver Tvivl, og det erkendes vistnok ogsaa af de unge værnepligtige selv, at dømme efter den Lyst og Frejdighed, hvormed de gaar op i Uddannelsen.

Derfor mener jeg, at her er et Punkt, som maaske kan danne Grundlag for en frugtbar Forhandling, og at det ad den Vej er muligt at komme til en saadan Ordning af vort Militærvæsen, at Folket vil kunne samles om det, en Ordning, som er til størst mulig Gavn for den danske Ungdom, og som paa bedste Maade betrygger vort gamle Fædrelands Fremtid som selvstændig Stat.

Aubeck: Det, der har foranlediget mig til at bede om Ordet, er en enkelt Ud-

talelse af den højtærede Forsvarsminister i hans Fremsættelsestale, men da jeg nu har faaet Ordet, kunde jeg ønske samtidig at knytte et Par Bemærkninger til noget af det, der under Forhandlingen er fremført af de ærede Ordførere for Partierne Venstre og det konservative Folkeparti. Begge de ærede Ordførere var inde paa — hvad vi ogsaa hører meget almindeligt ude omkring paa Møderne —, at den Ordning, vi fik i 1922, sammenlignet med Ordningen af 1909, betød en meget væsentlig, en klækkelig Nedgang af de militære Udgifter. Det vilde jo være rart, forekommer det mig, om en Paastand af denne Art kunde belægges med Tal. Det kan den imidlertid ikke. Ser vi Statsregnskaberne efter og sammenholder dem med hinanden — Statsregnskabet for 1922—23, der var det sidste, paa hvilket vi kan se, hvad 1909-Ordningen kostede, og Statsregnskabet for 1923—24, der er det første, paa hvilket vi kan se, hvad 1922-Ordningen kræver —, vil vi faa at se, at den Nedgang, der er paa disse to Statsregnskabers Tal, fra 427 Millioner til 369 Millioner, ret nøje svarer til Nedgangen i de militære Udgifter; med andre Ord: nogen særlig Udgiftsnedgang har Militærløvene af 1922 ikke medført. Nu saa jeg af Forhandlingerne i Folketinget, at den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti derovre, Hr. Pürschel, har udtalt, at naturligvis kunde Udgifterne ved Ordningen af 1922 ikke fuldt ud give sig Udslag paa det første Statsregnskab. Men ser vi de andre Statsregnskaber efter, hvor jeg vil erkende, at det er vanskeligere at anstille en direkte Sammenligning paa Grund af den nye Opstilling, vil vi finde, at Militæruddgifterne paa Statsregnskabet for 1924—25 figurerer med 57 Mill. Kr. — der var vist nogle Besparelser det Aar paa Grund af Ikke-Indkaldelse af Mandskab til Efteraarsmanøvrer — og for 1925—26 med 67 Mill. Kr. Jeg vil derfor mene, at nogen virkelig Nedgang er der ikke. Nu hørte jeg ogsaa den ærede Ordfører for Venstre her i Tinget, det ærede Medlem for 3die Kreds (Maegaard), komme med en Udtalelse om, at Nedgang vilde der have været, hvis 1909-Ordningen var gennemført efter sine Principper eller, som Hr. Pürschel udtrykte det i Folketinget, var fuldt ud gennemført. Ja, hvis den havde været det, men det har den jo altsaa ikke været, og her er vi inde paa et Kardinalpunkt, vil jeg have Lov til at sige, naar vi drøfter Militærspørgsmaal.

Jeg vil minde om, hvad et tidligere Medlem af Rigsdagen, Grev Holstein Ledreborg i sin korte Periode som Konseilspræsi-